

Pavouk (Foto: Selim)

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 7. září v 17:00 u Selima ve Středoklukách, Lidická 35. Odjezd autobusů ze zastávky Veleslavín, linky 22 a 23 z nástupiště č. 3, linka 58 z nástupiště č. 1. Čas odjezdu a číslo linky: 15.43 (23), 16.15 (58), 16.25 (23), 16.33 (22), 16.53 (23), 17.23 (22). Jízda trvá půl hodiny. Vystoupit ve stanici Středokluky, prvního člověka se zeptat kudy ke koupališti (dnes restaurace Plovárna) a jít 7 minut pěšky. Tam vejděte do žlutého domu vedle té hospody, kde je vše k pití k dostání. Bude připraven oheň, uzenky sebou.

Zápis

Sešli jsme se nejprve v bazénu a potom na verandě u **Kačky** v této sestavě: **Kačka, Přemík, Pacík, Pulec, Pegas, Reyp, Zub, Pirilík, Chingo, Petr, Bobánek, Cancidlo a Jakub.**

Omluvenky:

Moc se omlouvám, ale v srpnu odjízdim mimo Prahu. **Bob**

Ahoj! Díky za velmi podrobný Plaváček, gratuluji, měli jste krásný výlet do Želivě a Lipnice a na Nežárku, lze pouze závidět, pokud vyjde ta Sázava, snad se připojím... a také za zpravodajství z táboráku! Ve středu ovšem návštěvu ve Všenorech nejspíše nestihnu, mám trochu rozkolísaný program, tak všechny zdravím a omlouvám se. Pěkné léto. **Mahu**

Ahoj! Budu v srpnu hlídat vnučky a budeme cestovat, tak se omlouvám na schůzku u **Kačky**. Pozdravujte se tam. keep**JOB**

Ahoj, zdravím srdečně všechny bardy! Jsem třetího v práci. V čase dovolených jsem tam skoro sám. A to je ten náš obchod dlouhý jak největší námořní plavidla, ale posádky je málo. Zdar a příjemné chvílky přeje **Jezevec**.

Omlouvám se, jsem na chalupě v Lužických horách mezi čedičem a pískovcem. **Zbyněk**

První dorazili na schůzku **Přemík** s **Pacíkem** a hned vlezli do bazénu. K nim se postupně přidávali další příchozí: **Pulec, Pegas, Zub, Chingo** a samozřejmě **Kačka**, který navíc fotografoval.

Ostatní byli srabi, do vody nevlezli, přes její teplotu 24°C, a hned se vrhli na jídlo. **Kačka** připravoval na grilu řízky a klobásky, které jsme spolu se salátem a měkkým chlebem radostně hltali.

Obrovská mísa crackerů a chipsů se postupně prázdnila a limonády, pivo a víno tekly proudem. Zpestřením bylo, že přišla domů **Lenka**, a tak se na ni skoro všichni vrhali a líbali ji. **Lenku** to zřejmě tak vyčerpalo, že diskrétně zmizela a nechala nás říkat vtipy, které byly jen pro tvrdé chlapy. Ty snesitelné jsou v příslušné rubrice.

Pegas se pochlubil, že minulý víkend jel s kamarádem po dlouhé době na devítimetrové plachetnici závod o Modrou stuhu na Lipně a že byli ze 47 lodí dvacátí a jen půl metru jim chybělo, aby byli devatenáctí. Úctyhodné! Ohromující! Později přišel **Bobánek** s **Cancítkem**. Ti měli omluvu, protože si udělali pěší výlet z Černošic do Všenor. No, a samozřejmě, **Jakub** ze sousedních Dobřichovic přišel ze všech nejpozději, jak je jeho zvykem, a to ještě až potom, co mu telefonicky vynadal **Bobánek**. Zábava byla jako obvykle chaotická. Za pozornost stálo, že **Jakub** nerozvíjel žádné teorie a dokonce ani neříkal pointy vtípů dříve, než je dokončili vyprávějící. Zdálo se nám, že není ve své kůži.

Vyvrcholením schůzky pak byl neuvěřitelně povedený film, který natočil **Přemík** v nočním kiosku, kde jsme popíjeli na předložské plavbě po Vltavě. V hlavní a jediné roli ve filmu vystoupil **Pegas**, který v mírně podroušeném stavu vykládal své historky ze života. Jednak jsme se mohli potřhat smíchy, a jednak jsme pochopili, proč je **Pegas** tak obdivován ženami. Dalším vrcholem byla **Kačkova** filmová prezentace letošního výletu do Želiva podmalovaná jeho hudbou, kterou natočil spolu s Karlovarskou dechovkou na jednom z festivalů.

Následují fotografie převzaté z **Kačkovy** prezentace z želivského výletu.

Ale nejdříve **Pegasův** záběr **Pacíkova** kázání proti obžerství a nabádání ke střídmosti, zejména v hostinci u paní Jitky.

Toto kázání bohužel nikdo neposlouchal, a proto to dopadalo tak, jak ukazují následující fotografie.

Vše u paní Jitky začalo kultivovaně...

... ovšem výsledek byl pak strašný:

Ono to ostatně začalo už před tím ve Vratišově na statku u Pegase

Cancidlo se chtěl potom také prezentovat, a tak uspořádal profesorskou přednášku o prameni Želivky, přesto, že tomu vůbec nerozumí. Bohužel, **Přemík** to nepochopil a tak ho se zájmem sledoval. Naproti tomu **Pegas** to neposlouchal a zřejmě pozoroval, jestli kolem nejdou nějaké zajímavé houbačky.

Tuto fotografii nelze nazvat jinak, než „Rozdíl věků“. **Lenka** v kontrastu s devět set let starou lípou.

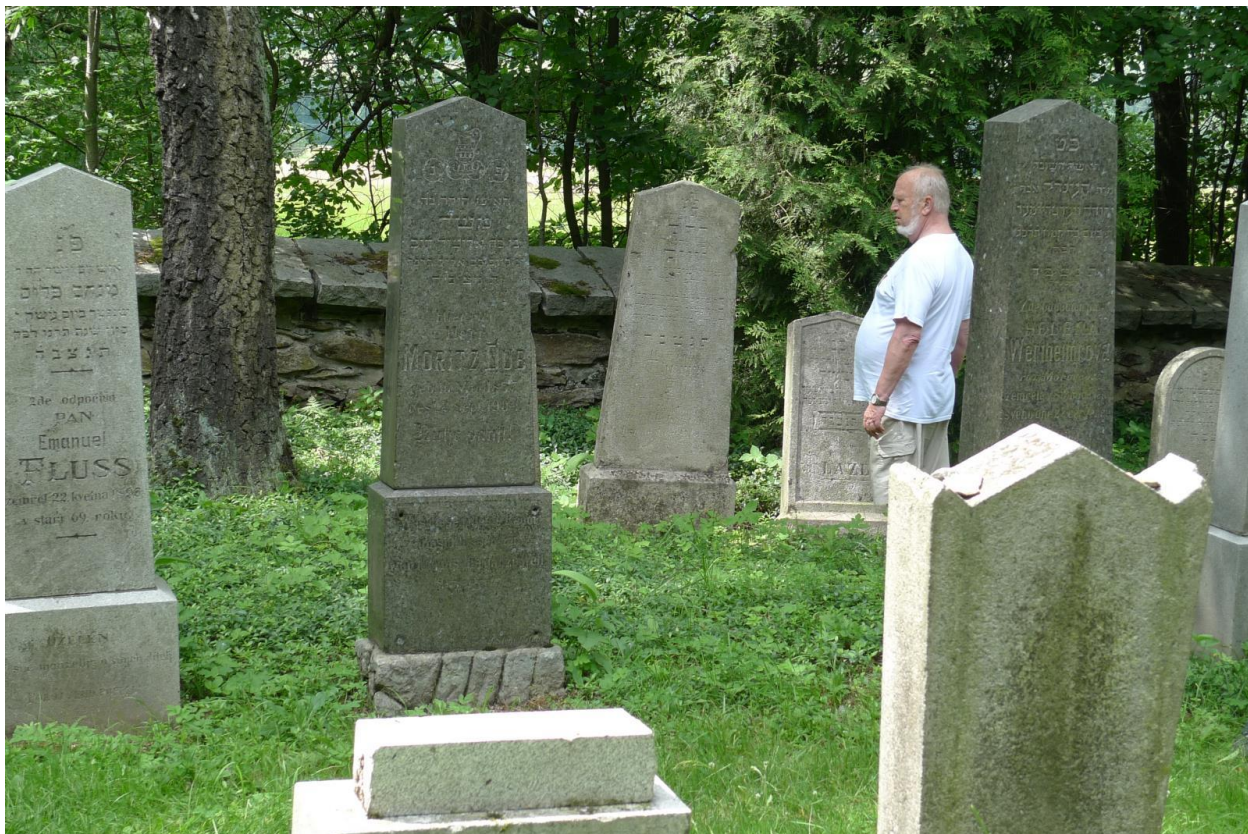
Z tohoto snímku není jasné, jestli **Lenka** s **Cancidlem** pozorují přistání UFO, nebo naopak, jestli sami nechtějí někam odletět.

Nálada **Jakuba** byla na výletě proměnlivá – od zahloubání se do tajů místní květeny...

až po eufórii z nějakého žertu.

Zub bral výlet vážně a užíval si pobytu na hřbitově.

A nakonec, hezký snímek zřícenin v Červené Řečici.

Po shlédnutí filmů jsme se po osmé začali ze schůzky rozcházet s pocitem dobře odvedené práce a s vděčností ke **Kačkově** pohostinnosti.

Mimořádná akce v „Nižboru“ – Desatero Jirky Stránského

Letos 12. srpna oslavil své 85. narozeniny Jiří Stránský, který je, kromě toho že je politický vězeň z padesátých let, spisovatel (tedy, jak on sám o sobě říká, vypravěč), scénárista a někdejší prezident českého PEN klubu, také Pětkař, přesněji řečeno Devítkař. Před světovou válkou byl vlče v Pětce a po válce člen 9. oddílu, začleněného do 5. přístavu vodních skautů Praha. Jeho spoludevítkaři byli např. Rozára, Pejsek, Jack, Standa a další.

Jako vlče se potkal třeba s Budulínem – Františkem Nepilem, který ho na prvním táboře zachraňoval, když si Jirka zapomněl ve vlaku spacák. Také ale zažil likvidaci tábora ve Výbrnici v roce 1940, kdy tam vtrhli příslušníci Hitlerjugend a vlčata Pětky drsně z tábora vyhnali.

Přehled Jirkových životních osudů je k dispozici na internetu, tak je neuvádím.

U příležitosti jeho životního jubilea se Břetislav Rychlík, skautskou přezdívkou Rychlonožka, rozhodl natočit televizní dokument, tematicky zaměřený na skauting z pohledu desatera skautského zákona, komentovaný Jirkou a dalšími skauty. A živá část natáčení se konala v sobotu 6. srpna ve Výbrnici u malého táboráčku, připomínajícího náš výroční „Nižborský“ táborák. Termín natáčení byl dán především časovými a finančními možnostmi realizačního týmu, který měl na natáčení jen letní období. Ke schválení námětu došlo těsně před prázdninami a do 26. srpna musel být film sestříhán. Z toho také vyplynulo, že u ohně se sešel jen omezený počet účastníků. Nabídli jsme s Makem Břeťovi, aby přijel na reálný táborák oddílů 16. července. To bohužel nemohl využít. A tak přes snahu zajistit do Výbrnice účast mladších ročníků a propagaci akce i mezi pamětníky, byla účast velmi podobná reálnému „Nižboru.“ Režisér Břeťa, kamarád Jirky S. a jeho rodiny, si sebou přivezl své hosty – Jirku Navrátila (je zajímavé, že ani Jirka S., ani Jirka N. nemají skautskou přezdívku!), Jana Lukeše – ten přezdívku má, ale já si ji nepamatuju, snad Pudla – a po své ose přijel další Jirka, a sice Stivín, řečený Kačka. Ze strany jubilentovy rodiny se zúčastnili syn Mak – Martin Stránský a jeho žena Marta zvaná Zanuska. Ještě přijela mladá paní s dvěma dětmi (chlapec asi 5 a holčička 2 roky), novinářka a spisovatelka Renata Kalenská, která napsala o Jirkovi S. do Reflexu a snad připravuje i knihu. Také tam byla manželka Jana Lukeše. Štáb tvořili dva kameramani, zvukař, nějaká paní, která k ohni nepřišla, šofér z Kavčích hor a Julinka Rychlíková, která zastupovala produkci a dělala Břeťovi šoféra (přijeli z Brna a zase se tam vraceli). Z naší strany se zúčastnili Přemík (ten vlastně taky nemá přezdívku), jeho syn Snídek s rodinou – jeho dcerky byly vlastně reprezentantky té nejmladší pětkářské generace Sluníček, Méd'a (Blanka Netušilová-Nedvídková, Děbenka z let šedesátých) s manželem Jirkou (celkem se tedy zúčastnili čtyři Jirkové) a Zdeněk Nový – Fík, který není vlastně Pětkař, ale je kamarád Hekloše a občas se na různých našich akcích objevuje, jako první zareagoval na moji výzvu na pětkářském facebooku a do Výbrnice přijel kolmo, neb žije v Berouně. Během večera se dostavil i Áša – Vašek Machek, majitel srubu a louky. U ohně nás sedělo nebo postávalo maximálně 17, z toho 4 děti. Kolem se točili 3 technici a ostatní členové štábu se zdržovali stranou, Áša byl ve srubu.

Akce proběhla tak, že jsem asi v půl šesté zapálil jednou sirkou táboráček, který mi pomohli připravit především Fík, Jirka od Médi, Méd'a a Přemík. Příprava ale začala zhruba o půl třetí odpoledne, kdy jsem do Výbrnice dorazil já a chvíli po mě Fík. Další pak příjížděli postupně. Kromě toho, že bylo třeba dost daleko najít vhodné souše na oheň (blízké porosty už jsou dost vybrakované), zpracovali jsme nedaleký vývrat smrku na sedátka k ohni. Při tom bylo nejvíce práce, protože to byl vývrat čerstvý, takže těžký a plný smůly. Zanotovali jsme „Červená se line záře“. Bohužel se nedostavil nikdo s kytarou, takže hudební doprovod zajišťoval jen Kačka se svými flétnami, které jsou

lepší pro sólové instrumentální použití, než jako doprovod zpěvu. Ostatně dobře víme, co všechno s nimi Kačka dokáže a jak těžko by se na to sborově zpívalo. Pak už měl otěže večera v rukou režisér Břet'a, který vedl debatu na téma skautského desatera velmi volně, takže debata probíhala bez násilného zasahování moderátora. Hlavní slovo měl samozřejmě Jirka S. a ostatní buď byli občas vyzváni Břet'ou, aby něco řekli, nebo téma doplňovali svými poznámkami. Co z toho Břet'a nastříhá, to se uvidí, až dokument přijde do programu v ČT. Jirka několikrát přečetl z knihy svoje verše a Kačka to doprovodil improvizací na flétnu. Asi kolem osmé hodiny byla vyhlášena krátká přestávka, před níž jsme zašli hromadně k menhiru s pamětní deskou Braťky a na návrh Kačky jsme tam zazpívali Braťkovu oblíbenou písničku „Žádněj neví, co je láska“. Po přestávce a občerstvení se (catering byl zajištěn na úrovni pitné vody), kdy se všichni podepsali Ášovi do pamětní knihy, ještě chvíli probíhala debata u ohně a asi v devět hodin bylo natáčení ukončeno. Pomalu jsme se rozcházeli, protože všeobecně vládla dobrá nálada a bylo ještě mnoho věcí, které se probíraly, ale do natáčení se nehodily. Nervózní byla jen Julinka, která tušila, že cesta domů do Brna nebude jednoduchá. Věděla, že se budou ještě stavovat někde na večeri (možná u Tomáše Hanáka na nádraží v Nižboru), na Kavčích horách vrátit techniku a teprve pak po D1 do Brna. A Břet'a měl stále co si povídat s některými účastníky. Jako dobrý Moravák – domovenku měl na košili z Veselí na Moravě – přinesl lahev vína a nabízel ostatním. Moc neuspěl, protože mnozí tu byli auty. Také Jan Lukeš je Moravák, skautoval v Uherském Hradišti. Nakonec ale do desáté večerní všichni odjeli. Zůstal jen Áša, který sem přišel přenocovat ve svém srubu, aby druhý den dokončil kosení okrajů louky.

Když jsem odjížděl domů na Křivoklát, táboráček ještě na rozloučenou doutnal. Myslím, že se akce povedla, aspoň Břet'a byl spokojen a všichni vypadali, že se jim to také líbilo. Ostatně uvidíme, jak dokument dopadne. Jedna inspirace se už dostavila. V Lidových novinách ve středu 10. srpna, v rubrice „kultura“ vyšel sloupek od Břeti s titulkem „Do čela nepovol, bij se vpřed“, kde autor píše o skautingu i trochu o Jirkovi S. Na Břet'ovu žádost jsem se snažil najít mezi fotkami, které se nashromáždily k výroční výstavě, nějakou s Jirkou S. (on sám prý skoro žádné fotky z dětství a mládí nemá) ve skautském kroji. Ale fotek s Devítkou je málo, jsou špatné kvality a Jirku na nich nelze identifikovat. Tak jsem Břet'ovi sice nějaké poslal, ale asi mu to k ničemu nebude.

No a to je k této mimořádné akci ve Výbrnici asi všechno. Jen bych řekl, že takto by mohla Výbrnice do budoucna fungovat. Jako poutní místo, kde se budou konat různá setkání skautů, při různých příležitostech, a to nejen první sobotu po druhé středě v červnu, ale i kdykoli jindy. Áša proti tomu nic nemá, naopak. Jen je asi potřeba vytvořit a ve Výbrnici umístit nějaký vysvětlující text, aby skautští i neskautští návštěvníci věděli o co tam jde.

Tak „Do čela ... ! 555“

Reyp a foto Přemík

Do čela, nepovol, bij se vpřed!

**BŘETISLAV
RYCHLÍK**
režisér

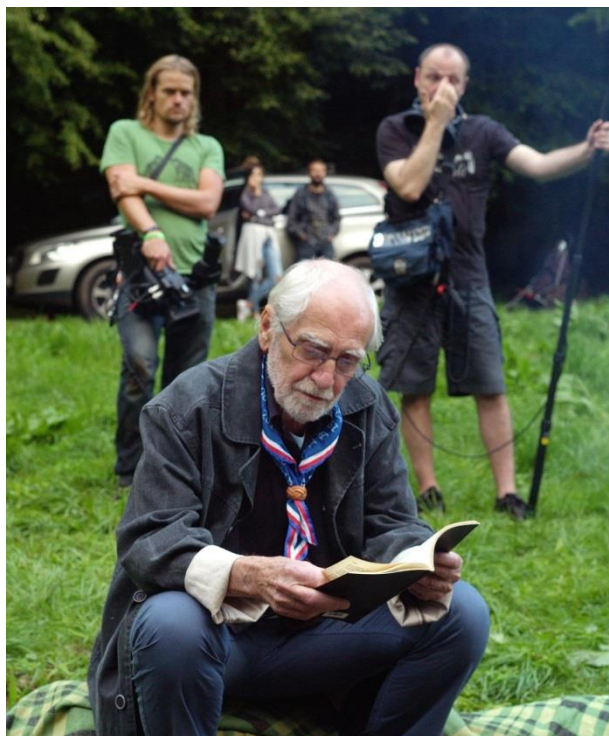

DÍŽE

V bývalém komunistickém koncentračním lágru Vojna na Příbramsku místo radiace z uranu vyzařují dějiny čirého zla a hanby. Projďte branou s heslem Prací ke svobodě a vstupte do expozice nazvané Skautská lilie za ostatním drátem. Tady je esence oblundnosti třídního boje. Komunisté se nezastavili ani před hnutím vychovávajícím mladé lidi k samostatnosti, odpovědnosti a vlastenectví. Jako by jejich osud za komunistické totality předpověděl zakladatel českého Junáka-skauta Antonín Benjamin Svojsík, když připomněl příkaz otce skautingu Roberta Baden-Powella: „Konej to, co je na prospěch druhým, a nikoli to, co je jen na prospěch tobě.“ V době nastupujícího fašismu Svojsík napsal: „Bude-li se (skaut) snažit opravdu plnit tento příkaz, čeká jej těžký boj. A právě ti nejlepší a nejobětavější skauti to pocítí nejbolestivěji: nevěří se v jejich idealismus. Jsou záměrně zesměšňováni, jsou i nenáviděni a potíráni, neboť zlí lidé vidí v nich nebezpečí pro sebe... Nemám tu na mysli přirozený boj života, který vychovává a kterým musí projít každý, ale lidskou zlobu, která ubíjí vše vznešené a čisté.“

Ubíjení skautingu (před komunisty to udělali nacisti) má strašný účet. Jedenáct popravených, osm doživotních trestů, šest set uvězněných. To, že skauting přežil po krátkém nadechnutí v roce 1968 i druhou likvidaci Husákovým režimem a dnes má takřka padesát šest tisíc členů, je důkazem houževnatosti skautských kořenů. Pro děti pracuje neuvěřitelných sedm tisíc dobrovolných činovníků, víc než počet zaměstnanců České televize nebo firmy McDonald's v České republice.

Připomínám historii nejen jako skaut s přezdívkou Rychlonožka z družiny Jestřábů, ale jako mladší skautský bratr velkého vypravěče české literatury. Muže, který ve svém díle nedovolil zadusit oheň osudů československých muklů z doby komunistické totality. Spisovatel a skaut Jiří Stránský z legendárního oddílu pražské Pětky slaví pozítří osmdesát pět let. Tož, Jíro: „Do čela, nepovol, bij se vpřed, pět, pět, pět.“

Vtipy

Žena přijde domů a muž se ptá, kde byla.
„Byla jsem v salónu krásy.“
„Oni měli zavřeno?“

Pepíček se ptá maminky: „Mami, proč si maluješ rty?“

„No přece, abych byla hezká.“

„A proč nejsi?“

Přijde muž do manželské poradny.

„Představte si, že přijdu domů a najdu ženu v posteli s cizím mužem...“

„A co na to vaše žena?“

„Ona ho začala ještě bránit. Že nám ten chlap dal na auto, a přidal na chatu a zaplatil dovolenou. Prosim vás, co mám dělat?“

„No, já bych ho přikryl, aby nenastydl.“

Do redakce Plaváčka poslali korespondenti následující :příspěvky:

Pase ovčák ovce na zelené louce. Najednou, co to? U pastviny zastaví bavorák. Za volantem sedí skvěle oháknutý mladý muž a zavolá:

"Hej, ovčáku, když ti řeknu, kolik máš ve svém stádě ovcí, dáš mi jednu?"

Ovčák se podívá na úspěšného mladého muže a řekne klidně: "Proč ne?" Mladý muž zadá vyfocení stáda přes satelit a po chvíli řekne ovčákovi:

"Máš přesně 1586 ovcí!"

"To je pravda, ovce je vaše"

Ovčák pozoruje hejska, jak se snaží napasovat chudáka zvíře do kufru auta, a pak povídá:

"Když vám řeknu, jaké je vaše povolání, vrátíte mi, co jste si vzal?"

Mladý muž se na vteřinu zamyslí a odpoví:

"Jistě."

"Jste komisař Evropské unie, " řekne ovčák.

Mladému muži spadne čelist: "To je pravda. Jak jste to poznal?"

"Nic složitého" povídá ovčák.

"Přijel jste a nikdo vás nezval. Řekl jste mi to, co dávno vím, a přitom o mé práci víte úplný hovno. ,

A teď mi vraťte mého psa !!!"

Médiu v Čechách proběhla nedávno zpráva o jednom nenakupujícím důchodci v supermarketu.

Tisk to popsal následovně: Když 62 letý muž neztrácí hravost, ani ve vyšším věku, proč zakazují vstup p. Novákovi do Supermarketu? Ve zprávě je napsáno, že níže uvedený seznam přestupků zachycených bezpečnostními kamerami nepomohl a na výzvy a napomenutí zaměstnanců SBS reagoval p. Novák slovy: "Pokud tu moje žena nakupuje a nutí mě, abych tu byl také, tak já se tady ty 2 hodiny strašně nudím!!!"

Za posledních 6 měsíců jej přistihli při této činnosti:

- 8. ledna - vzal z regálu 25 balení kondomů a náhodně je vkládal do nákupních vozíků jiným nakupujícím, když se na něj nedívali...
- 16. ledna - nastavil všechny budíky v oddělení domácích potřeb tak, aby zvonily jeden po druhém v 5 minutových intervalech...
- 2. února - rajčatovým džusem udělal dlouhou a tenkou čáru na podlaze směrem k dámským toaletám...

19. února - přistupoval k prodavačkám různých oddělení a oficiálním tónem jim řekl: "KÓD 3!" a sledoval, jak prodavačka zpanikařila...
2. března - přišel k pultu Služby zákazníkům a trval na žádosti, aby si mohl koupit krabičku lentilek na půlroční splátky...
21. března - přesouval nápisy "Pozor, mokrá podlaha!" do té části supermarketu, kde byly na podlaze koberce
5. dubna - kdykoliv se ho nějaký zaměstnanec zeptal, zda nepotřebuje pomoc, tak se nahlas rozplakal a křičel: "Proč mě lidé nenecháte na pokoji?!"
24. dubna - našel si níže upevněnou bezpečnostní kameru a zblízka se do ní upřeně díval, pak se vrtal v nose nebo si zápalkou čistil zuby...
2. května - u pultu se sportovními zbraněmi se zeptal prodavače, zda neví, kde si může koupit antidepressivní tabletky, pokud se rozhodne koupit si nějakou zbraň...
18. května - schovával se mezi věšáky s oděvy a na lidi, kteří se probírali zbožím a objevili ho, vykřikoval: "Kup si mě! Dnes jsem se slevou! "
4. června – vždy, když se ozvalo hlášení z reproduktorů, dřepł si a schoulil se. Také při tom křičel: "Ne! Ne! Už zase ty hlasy!"
28. června - vešel vícekrát do nějaké zkušební kabinky, zatáhl závěs, chvíli počkal a začal vykřikovat: "Haló! Není tu toaleták, přineste mi ho někdo!!"
27. července - náhodně vybíral lidem nějaké zboží z nákupního vozíku a se slovy: "To byl poslední kus v nabídce a já ho dnes velmi potřebuji. "spěchal směrem k pokladnám.
- Současně upozorňuji, že já to nebyl i když i mně se podařilo dostat prodavačku dotazem zdali berou karty a pak jsem jí nabídl kulovou desítku.... **Selim**

Citáty

Povídka

GRAN PARADISO Pulec

Jednou na jaře jsme byli zase ve Val d'Aosta. Sluníčko svítlo a brzy se udělalo hezky teplo. Sněhy na horách začaly tát a Dora Baltea měla vodu. Hodně vody, abych tak řekl, více vody, než je pro bezpečnou sjízdnost zdravé. Rozhodli jsme se, že uděláme malý výlet do hor. Bylo nás šest: Phibo s přítelkyní, Urs, Christoph, Barbara a já.

Sledovali jsme malý potůček, přítok do říčky. Údolíčko bylo úzké a stoupalo příkře k masivu, zvaném Gran Paradiso. Podle potůčku, ale již v trávě, vedla zřejmě málo používaná stezka. S dosaženou výškou se údolíčko stále zužovalo, až přešlo vlastně ve skalní strž.

Zdravý rozum nám říkal, abychom se raději vrátili, ale zvědavost nás ponoukala jít stále výš a výš. Pomalu se nedalo říkat jít, už jsme spíše šplhali. Ve strži se stezka a potůček sjednotily, takže nebylo jednoduché pokračovat. Občasný vodopád, nebo přesněji „vodostřik“, zablokoval strž, ale protože byla již úzká, vždycky se nám podařilo to místo nějak oblézt. Mnohokrát se nám zdálo, že vidíme nad sebou již horní konec strže, ale když jsme k tomu místu vylezli, pokračovala jen nějakým trochu jiným směrem. Byli jsme celí mokří, od potoka i od potu. A pěkně špinaví.

A najednou, aniž bychom to očekávali, skončila strž v nádherném modřínovém lesíku. Dorazili jsme na dost širokou, ale hlavně dlouhou horskou terasu. Okraj terasy byl porostlý modřínů, mezi nimi nějaký ten smrček, ale jinak byla plošina bez stromů. Viděli jsme překrásnou horskou louku, zřejmě dobře pěstěnou, plnou krásných horských květin. Nebyly ještě všechny rozkvetlé, probouzely se pomalu po dlouhé tuhé zimě. Umyli jsme se v potůčku a sedli si k malému oddechu.

Na horním konci louky, tam kde hora pokračovala další, skoro svislou, skalní stěnou, vedla cesta. Na ní jel Fiat 500.

Dívali jsme se na sebe celí zkoprnělí: tady nahoře, ve výšce hodně přes tisíc metrů, si jede Cinquecento. Jakoby nic, prostě si jede. Jestli sem nahoru vede silnice, jsme blbí, že jsme tak namáhavě lezli takovou nepříjemnou cestou. Ale odkud by ta silnice vedla, dole žádná nebyla? Asi odněkud z druhé strany, z jiného údolí.

Vydali jsme se na cestu směrem, kam zmizelo auto. Cestou jsme viděli několik krav, jak se pasou na šťavnaté louce. Asi po dvou kilometrech stál před námi malý stateček, vlastně jen horský domek s několika kůlnami. U něj stálo to Cinquecento. Trochu jsme se upravili a přiblížili se ke stavení. Na prahu stáli muž a žena, usmívali se nám naproti. Divili jsme se, ale oni také. Pozdravili jsme co nejslušněji a oni nás pozvali k velkému stolu, stojícímu mezi domkem a kůlnou. Nabídli nám čerstvé mléko a sýr. K pití jsme zvolili my, měšťští alkoholici, raději vodu, ze studánky vedle domu, ale sýru jsme neodolali. Překonal také všechny superlativy.

Vyptávali se, co tu děláme a jak jsme se sem dostali. Moc turistů sem asi nechodí. A podobně jsme se ptali také my. Vyzvěděli jsme následující: jsou tady od jara do podzimu, přezimují dole v údolí, i s kravami, A co to auto tady? Pozemek je veliký a ušetří mu to hodně času a energie. No a kde je ta silnice, po které sem vyvádí krávy a přijel tím autem? Žádná silnice tady není, jen taková nepohodlná cestička takovou strží. To jde ale jen, než začne tát, teď je strž plná vody. To jsme jim potvrdili. Na jaře se nechají i s kravami vyvézt helikoptérou nahoru, na podzim zase stejným způsobem dolů. Jen auto zůstává tady nahoře stále, zavřené v jedné kůlně. Nezúčastňuje se veřejného provozu, tudíž nepotřebuje ani pojištění, ani poznávací značku. A benzin přiveze helikoptéra, když přiletí pro sýr nebo pro seno, protože tak transportují do údolí všechny své produkty. A ta helikoptéra vás stojí hodně, né? Ano, skoro vše, co vyděláme. A proč nejdete dolů do údolí, třeba by se tam práce našla? No proč asi?

Tady nahoře, na půl cestě do nebe, je to drsná skutečnost, namáhavý život a tvrdá práce horského zemědělce. Ale také velký ráj, il Gran Paradiso.

Pětkařský kancionál

Uvažovali jsme, že by Prvostředečníci mohli dát dohromady původní písničky, které jsme s **Bratřkou** zpívali, a že bychom je nechali vytisknout jako knížku. Tu by případně mohli dostávat nováčkové při skautském slibu.

Tady je seznam oddílových písniček z naší éry. Jsou seřazeny do skupin: Námořnické a vodácké, obecné a lidové, dětinské a jiné, domorodé a závěrečné.

Podívejte se na to a navrhněte změny – doplňky případně vyřazení. Čtyřicet písniček je do kancionálu možná příliš. Ale kterou vyřadit?

Námořnické a vodácké (19 písní)

Červená se line záře
My plujem dál a dál
Když toulal jsem se nábřežím
Hurá točme
Maimoona
Lod' z Lowestoftu
Jimmy Lackland
Ďáblova babička
Jižní Kříž
Vzhůru plavci
Byla jedna loďka malá
Sem sem vy chásko má
Americká loď
Titanik
Na molu
Tom Parker
Waverley
Eman
Boston

Obecné a lidové (11),

Žádnej neví co je láska
Měl jsem bratra Floriána
Postilión
Osel Martin
Vodrážka
Ať přinesou mi flétnu
Rajneráček
Tam na Západě
Šel jsem ondy
Cvočkař Danda
Adio Mare

Dětinské a jiné (5)

Kostliveček
Doktor Morton
Diavoló
Bouří to dnes bouří
Soldatušky

Domorodé (3)

Ungatapari
Bine bomba
Dim pararara

Závěrečné (2)

Námořnická ukolébavka
Valčík na rozloučenou

Udělejte si na to svůj názor a přijďte s ním na příští schůzku, abychom se o tom dohodli.

Dodatečná pozvánka

Vlastička z hor nás zve na koncert sboru, kde zpívá. Tady je pozvánka:

máta⁹²

**smíšený pěvecký sbor
si vás dovoluje pozvat na společný koncert
s mužským sborem
„Amici dell'Obante“ z Itálie
vede sbormistryně Svetlana Malets Skorobogataia**

**Smíšený sbor „MáTa“
vede sbormistryně Helena Velická**

Koncerty se uskuteční

v pátek 9. září 2016 v 17.00

v refektáři Emauzského opatství,

Vyšehradská 49, Praha 2 cena vstupenky je 100,- Kč a

v sobotu 10. září 2016 v 17.00 v kostele sv. Petra na Poříčí

cena vstupenky je 50,-Kč Program koncertů

pátek 9. září 2016

Amici dell'Obante:

Bianche Cime (F. Fulgoni - M.Lanaro), Nina e la neve (N. Bonato - M. Lanaro), Son de Sass (M. Lanaro), Cartolina dal fronte (N. Bonato - M. Lanaro), Quando vado sul fiume veloce (C. Dorigatti), La Morettina ed il Cavaliere (P.Bon) Le putele de la filanda (T. Bicego), La strada ferrata (M. Macchi), Da Montebel (F. Sartori) Fora Febraro (D. Stella)

Máta:

Dona Nobis Pacem (kánon) Orlando di Lasso, Mattona mia cara, H. Purcell, My dearest, Z. Kodály, Túrót eszik a cigány, V. Novák, Ranoša, Zakletá dcera W.A. Mozart, Laudate pueri, Ant. Dvořák, Gloria ze Mše D-dur Lužanská

sobota 10. září 2016

Amici dell'Obante:

Signore delle Cime (B. De Marzi), Nina Nana en Val dei Laghi (M. Zuccante) Son de Sass (M. Lanaro), Cartolina dal fronte (N. Bonato - M. Lanaro) Voja de bosco (A. Amitrano), Nina e la neve (N. Bonato - M. Lanaro) Quando vado sul fiume veloce (C. Dorigatti), La Morettina ed il Cavaliere (P. Bonato) Le putele de la filanda (T. Bicego), La strada ferrata (M. Macchi)

Máta:

Dona nobis pacem (kánon), Orlando di Lasso, Mon coeur se recommande Orlando di Lasso, Mattona mia cara, D. Bortniansky, Tebe poem, R. Twardovski, Preludio et Toccata Embraceable you, arr. Jan Johansson, V. Petrov, Zahrajte tichúčko, O. Halma Ččina